

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1905/2025
06.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., правног следбеника пок. ББ из ..., чији је пуномоћник Јелена Павловић, адвокат из ..., против туженог „Work and Care“ д.о.о. Београд, Огранак „D New Star Work and Care“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Бошко Милић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 172/25 од 22.01.2025. године, у седници одржаној 06.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 172/25 од 22.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 172/25 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 172/25 од 22.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2165/24 од 24.09.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи исплати на име неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада 81.875,00 динара, на име неисплаћене увећане зараде за ноћни рад 55.055,52 динара, на име неисплаћене увећане зараде за прековремени рад 22.863,36 динара, на име неисплаћене увећане зараде за рад на дан државних и верских празника 19.522,80 динара, све у појединачним новчаним износима са законском затезном каматом почев од доспелости сваког износа до исплате, ближе наведено у изреци првостепене пресуде; на име неисплаћене зараде 3.276,00 динара са законском затезном каматом од дана исплате зараде за јануар 2017. године до исплате; захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка и обавезана тужиља на туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 207.016,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни суд је у виду имао врсту спора, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за исплату неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, увећане зараде за ноћни рад, за прековремени рад, за рад на дане државних и верских празника и неисплаћене зараде, применом правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП, јер тужиља, односно њен правни претходник, нису доказали висину спорног потраживања. Имајући у виду да је побијаном одлуком одлучено уз адекватну примену одредаба материјалног права, као и да одлука у споровима са овом врстом тражене правне заштите зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да у овој правној ствари не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Наводима ревидента указује се на погрешну примену правила о терету доказивања из одредбе члана 231. ЗПП, а такви ревизијски наводи нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, јер погрешна примена одредби процесног закона није основ за изјављивање посебне ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из наведених разлога, Врховни суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизији тужиоца на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 03.01.2018. године, а вредност предмета спора износи 182.592,68 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић